

Шевченко – це той світоч, до якого треба йти все життя...

Микола Палієнко – просвітянин, невтомний поширювач Шевченкового слова. Захопився Шевченком ще у дитинстві, прочитавши подарований дідом Андрієм «Кобзар» (1939-го) року видання. Це визначило його поетичний шлях. Він побував у всіх місцях, пов’язаних з Тарасом Шевченком. Почуте і побачене відбилось у поетичних збірках «Зоря Шевченка», «Послання з Чернечої гори», «Свята пора Кобзаря» та інших. Шевченкіана – це не лише невід’ємна складова його поетичної творчості, а й основа насиченого громадського життя. Підтримуючи тісні зв’язки зі вчителями багатьох міських та сільських шкіл, викладачами вищих і середніх спеціальних навчальних закладів, він неодноразово виступав ініціатором та організатором наукових конференцій, вечорів, тематичних годин, літературних читань, радіо– і телепрограм, присвячених творчості Кобзаря, і сам залюбки брав у них найактивнішу участь. У 2013 році, за популяризацію Шевченкового слова, у Каневі, на Чернечій горі, біля могили Тараса Шевченка, Миколу Олександровича було нагороджено дипломом лауреата Всеукраїнського культурно-наукового фонду Тараса Шевченка «В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля».

З часом літа пригальмовують наші кроки і сьогодні Микола Палієнко майже зовсім не їздить у відрядження, але писати не припиняє. В періодичній пресі постійно друкуються його вірші, а в 2013 році вийшла нова збірка поезій «У світлі Кобзаря» до якої увійшли кращі вірші і балади з попередніх видань та нові поезії, присвячені пам’яті поета-борця. Як стверджує Микола Олександрович – Шевченко – це той світоч, до якого треба йти все життя...